HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.



# השוחט פרק שני חולין לה.



**דליכא כזית בכדי אכילת פרס.** למיזל לוכל תרומה בטומאת הגוף לא הוי לגלא בכזית ואין שום אכילה כשיעור מלטרפא בין כזית לכזית וכיון כשהצטרפו ליה"כ אם שהה מתחלת אכילת השיעור ועד סופה יותר מכדי אכילת פרס שכך נתנה תורה שיעור לשהיית אכילה בזית המטונף שהקפידה תורה כשוהה כדי שיעור אכילה לטמא בנגדים ואותה אכילה נשתערבה בחלי ככר של עירוב והיא ד' גיסים ובזמיד הדמע תבלי תרומה מועטין וכי תכיל מן המקפה פרס לא תכל מן המבלין כזית עד דתכל מן המקפה טפי מכאילת פרס ובטפי לא מלטרף כזית ואין כאן אכילת תרומה בטומאה אבל לחמין ושאי אין נאכל בזמיד הדמע דאפילו בחולין מהני שני (ע) ועוד דשני פסיל ליה לתרומה דאתיכא דשיה כך שמעתי. וקשיא לי מ"מ היכי ספינן ליה מידי דפסיל לגופיה לתרומה והא מוהכ הוא מלפסול את גופו לחמרינן (פ) דזפ"ח דיומא (דף פ:) אל תטמאו בהם ונטמתם בס"ג מכאן לטומאת גוייה לחוריית ואפילו למ"ד דרבנן אימורי מיהא אינה ועוד ליתא להס"ס דפריך [לד:] ספינן ליה מידי דפסיל ליה לגופיה משמע דלאו מתבלי תרומה פריך אלא מדספינן ליה שאלי של חולין. וע"ל דחולין גרידא קאי דיתא דמתניתין הרחמן שחולין כו' והשאלי נאכל לאפילו הוא גוייה